

Elizabeth Hoyt

Copyright © 2008 Nancy M. Finney

Toate drepturile rezervate

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane, în viață sau decedate este întâmplătoare.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Arșița
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
Arșița / Elizabeth Hoyt;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2853-4

I. Stoica, Irina (trad.)
821.111(73)-31=135. 1

ELIZABETH HOYT

Arșița

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

capitolul 1

Jaful mersese destul de bine, în opinia lui Turner Hastings, până în momentul în care când Yoda¹ începuse să tragă în luminator. Sigur, asta nu însemna că până în acel punct totul decursese fără probleme.

Inițial, păruse o zi de sâmbătă obișnuită. Turner lucra la ghișeul în regim drive-in al băncii și îi urmărea prin geamul blindat pe clienții din mașini. Era aproape de ora când banca First Wisconsin din Winosha se închidea pentru pauza de prânz. Bătrânul și nesuferitul domn Johnson tocmai trăgea de tubul de plastic, încercând să-l desfacă. Turner se pregătea să îl ajute când auzi zgomotul din spatele ei. Privi peste umăr exact când cei doi bărbați se repezeau spre ghișeul băncii.

Unul dintre ei era slab și deșirat. Era genul de tip înalt și uscat ca un băț, care te făcea să te întrebi cum stăteau oare blugii pe el. Purta un tricou negru cu Eminem și mască de Yoda și ținea strâns o pușcă cu țeava retezată, de parcă nu mai pusese mâna vreodată pe ea. Cel de-al doilea individ era scund și păros. Era plin de păr pe brațe, pe mâini, pe degete și, cum altfel, pe piept. Făcuse nefericita alegere de a purta un tricou galben din plasă, care nu făcea decât să-i scoată în evidență pilozitatea abundentă. Probabil că intenția lui fusese să se asorteze cu masca de SpongeBob Pantaloni Pătrați² pe care o purta. Își ținea arma cu ceva mai mult simț de răspundere, lucru ce vădea o experiență superioară celei a amicului său. Doar că, în circumstanțele date, acel detaliu nu era nici pe departe atât de liniștitor pe cât ar fi trebuit să fie.

¹ Personaj din filmul *Războiul stelelor* (n.tr.)

² Personaj din desene animate (n.tr.)

– Țsta e un pământ! Toată lumea la jaf! strigă SpongeBob cu o voce nefiresc de spartă, în timp ce piciorușele subțiri ale personajului de pe mască se clătinau în toate direcțiile.

Toți cei aflați în mica bancă rămaseră o clipă fără reacție, încercând să înțeleagă vorbele ciudate pe care tocmai le auziseră. Turner deschise gura, gata să spună ceva, dar într-o fracțiune de secundă se răzgândi și o închise la loc.

Marge, singura clientă aflată în acel moment în bancă, fără a-i pune la socoteală pe atacatori, se dovedi a fi mai puțin inhibată:

– Cred că vrei să zici: „Toată lumea la pământ! Țsta e un jaf!”

Și nu putea fi condamnată pentru asta, fiindcă femeia avea perfectă dreptate. Marge, o tipă scundă și cu fundul mare, purta o pereche de pantaloni trei sferturi strâmți de culoare turcoaz și un tricou larg cu imprimeu strălucitor cu flamingo roz și portocalii. Era trecută bine de 50 de ani, iar la vârsta ei, cum îi plăcea să spună oricui se arăta dispus să o asculte, nu mai trebuia să înghită prostiile zise de bărbați sau de băieți. Însă observația ei îi irită pe cei doi jefuitori.

– La pământ! La pământ! La pământ! strigă Yoda, cu urechile măștii fâlfâind.

Turner se lipi de podea, în spatele teighelei, ceea ce i se părea o idee chiar bună. Din păcate, SpongeBob avea cu totul altă părere.

– Nu, idiotule! O să apese pe butonul de alarmă și o să alerteze poliția, strigă el către Yoda. Hai să-i scoatem în hol!

– Da, bine, spuse Yoda. Veniți încoace și întindeți-vă la pământ!

Turner se târi în spatele lui Ashley, cealaltă angajată care lucra în sămbăta aceea. Pe Ashley, întreaga situație o scosese din sărite. Înainte să înceapă jaful, povestea despre noul ei costum de vară verde smarald pe care abia îl cumpăraseră. Îl găsisese la reduceri la Wal-Mart

în orașelul Superior și, evident, nu era deloc încântată că trebuia să se târască în genunchi chiar în prima zi în care îl purta.

Turner auzea în spatele ferestrei vocea subțire a domnului Johnson.

– Îmi dați bancnote de cinci dolari? Sau nu, mai bine de un dolar. Și vreau niște monede de 25 de cenți pentru mașinile de spălat rufe. Dar să fie frumoase și lucioase! Data trecută mi-ați dat o grămadă de monede lipicioase.

Toată lumea din bancă se strânsese în hol. Turner stătea întinsă pe burtă și se uita la plăcile de gresie de culoarea bălegarului. Le-ar fi prins bine o curățare temeinică. Tipic. Calvin Hyman, președintele băncii, care, firește, nu lucra sămbăta, deci nu era în pericol să i se zboare capul – din păcate –, voia să facă economie și redusese orele de lucru ale femeii de serviciu, care venea doar o dată pe săptămână.

– Poftim!

În dreptul nasului lui Turner ateriză un sac de gunoi negru din plastic.

– Pune toți banii aici!

Turner îl privi pe SpongeBob pe deasupra ochelariilor. Oare tipul se prinsese că, dacă voia să-i umple sacul cu bani, era nevoie să...

– Pentru asta trebuie să ne lași să ne ridicăm, replică Ashley pe un ton ridicat și exasperat. De ce ne-ai mai adus aici și ne-ai pus să ne întindem pe podeaua asta infectă?

Ashley se opri și îi aruncă o privire tăioasă lui Turner, care tocmai o lovise discret în gleznă.

– Ține-ți gura! șuieră Turner.

– Nu-mi spune tu mie să-mi țin gura, Turner Hastings! Dacă ai impresia că...

– Ashley, scumpa mea, o întrerupse Marge, care stătea întinsă lângă Turner, fii, te rog, drăguță și dă-le banii domnilor jefuitori.

Bună idee!

- Uite, o să mă ridic și mă duc să vă aduc banii, bine? le spuse Turner jefuitorilor ca să-i avertizeze.

Nu voia să-i agite și mai mult.

- Bine, bine. Dar grăbește-te! îi ceru Yoda.

Turner observă atunci că urechea dreaptă a măștii fusese ruptă și lipită cu bandă adezivă. Se ridică în picioare. Luă cu grijă punga de gunoi și se duse împreună cu Ashley în spatele tejghelei. Marge rămase pe jos. Părea că mormăia ceva despre fapte murdare și bărbați. Turner apăsă pe buton și deschise casa. Vocea ascuțită a domnului Johnson continua să se plângă.

- Hei! Alo! E cineva acolo? Ce durează atât? Să știți că nu am toată ziua la dispoziție. Unii au și alte treburi de făcut.

Ashley începu să scoată banii și să îi pună în sac. Turner luă un teanc de bancnote de 20 de dolari și trase cu ochiul spre ceasul de pe perete. Arăta ora 11.56. La naiba! Doug, iubitul lui Ashley, venea să o ia la prânz în fiecare sâmbătă. Iar întâmplarea făcea ca iubitul lui Ashley să fie...

- Un polițist! țipă SpongeBob.

- Ce? Unde? se panică Yoda, întorcându-se în toate părțile, cu tot cu pușcă.

Ajutorul de șerif Doug Larson împinse ușile din sticlă colorată ale băncii și se opri. O rază de soare se reflectă în steaua argintie de pe uniforma lui kaki, făcând-o să strălucească și mai tare. Turner avusese mereu impresia că pălăria lui e un pic prea mare, dar asta era, probabil, consecința faptului că Doug avea capul foarte mic și teșit, lucru care se observa cel mai bine dacă îl priveai din profil. O expresie grotescă se întipări pe chipul lui Doug, iar Turner aproape că-l auzi mormăind:

- Oh, la dracu'!

Apoi Doug scoase pistolul.

Pentru că luase decizia înțeleaptă de a se ghemui sub tejghea, Turner nu-l văzu pe Yoda trăgând un foc de armă în aer, dar auzi zgomotul împușcăturii și apoi

pe cel de sticlă spartă căzând pe jos. Lângă ea, scâncetul lui Ashley se transformă iute într-un țipăt.

- Doug!

„Oh, Doamne!“ își spuse Turner. „Oh, Doamne, să nu fi murit Doug!“

Tânguiala lui Ashley continuă:

- Doug! Dougy! Nu mă lăsa aici! Fir-ai să fii! Doug Larson, a naibii să fiu dacă te voi mai lăsa să mă duci vreodată pe culme!

Turner închise ochii când o auzi. Culmea era un loc bine cunoscut, unde se întâlneau amoretii ca să se giu-giuească. Se aventură să arunce o privire peste tejghea și își dădu seama că Ashley avusese dreptate: Doug dăduse, într-adevăr, bir cu fugiții. Băiat deștept! Probabil evaluase rapid situația și plecase să aducă întăriri. Sau, în cel mai rău caz, să aducă o armă mai mare.

Yoda și SpongeBob rămăseseră pe hol. Urechea dreaptă a lui Yoda atârna pe lângă mască, semn că banda adezivă nu făcuse față tensiunii momentului.

- De ce naiba ai făcut asta, fraierule? răcni SpongeBob. De ce ai tras în tavan în loc să țintești polițistul?

- Am încercat, răspunse Yoda. Nu-i chiar ușor să țintești cu o armă ca asta.

- Ba e! ripostă SpongeBob și trase demonstrativ în ușile de la intrare.

Cerule, ce s-ar mai bosumfla Calvin dacă ar asista la scenă! Lui Turner îi țiuiau urechile, iar încăperea începuse să miroasă a praf de pușcă.

- Rahat, mormăi Yoda. Nu-i corect. Tu ai exersat mai mult, deșteptule!

Ca să tragă înspre uși, SpongeBob se întorsese cu spatelul la ostatică, oferindu-le astfel o imagine năucitoare a spatelui său incredibil de păros.

- Bleah! se strâmbă Marge la vederea acelei priveliști.

- Fish! strigă Ashley.

SpongeBob sări ca ars, de parcă cineva i-ar fi tras un șut în fund. Se întoarse și o privi țintă pe Ashley.

- Ești Fish!

Ashley flutura spre el o unghie roz ca guma de mestecat, neștiind că nu era o idee tocmai bună să identifice un hoț exact când acesta jefuia o bancă. Aș recunoaște spatele ăla păros dintr-o mie! Am stat un an întreg în banca din spatele tău la cursul de științe sociale. Tu ești Fish! strigă ea, țintuindu-l cu arătătorul având unghia de un roz bombon.

- Ba nu! o contrazise SpongeBob, reușind să îi convingă pe toți că era, într-adevăr, Fish.

Minunat! Turner înșfăcă iute sacul lui Ashley.

- Hei! continuă Ashley.

Turner le dădu ambii saci lui Yoda și lui SpongeBob.

- Luați-i!

- Ce faci? strigă Ashley.

Turner o ignoră și le vorbește celor doi hoți cât putu de rar:

- Luați banii! Fugiți!

Yoda se întinse cât era de lung, luă sacii cu bani și ieși în fugă pe ce mai rămăsese din ușile de la intrare. SpongeBob îl urmă îndeaproape.

- Acum pot să mă ridic? se tângui Marge, în timp ce de afară se auzea o mașină ce demara în trombă.

- Cred că da, răspunse Turner.

Privi în jur. Podeaua maronie a lui Calvin era plină de cioburi, iar aerul fierbinte de august își făcea nesinchisit loc prin ușile sfărâmate. Era greu de crezut că în urmă cu nici zece minute părăsise o zi normală de sâmbătă.

- De ce ai făcut asta? îi ceru Ashley socoteală, cu mâinile în șolduri și îmbrăcată cu costumul luat la reduceri de la Wal-Mart. Practic, le-ai pus banii în mână. Ce fel de angajat al băncii First Wisconsin ești?

- Unul viu, răspunse Turner.

Ashley se uită la ea dezgustată.

- Cel puțin le-am băgat în sac un dispozitiv explozibil cu cerneală.

Turner se uită fix la ea.

- Chiar așa?

- Da, de ce întrebi? o interogă Ashley pe un ton tăios.

Turner clătină din cap, se îndreptă spre fereastra securizată și vorbește în difuzor.

- Îmi pare rău, domnule Johnson, dar am închis.

Din depărtare se auzeau sirenele poliției.

- Cum se face că dintre toate... începu domnul Johnson, dar Turner opri difuzorul.

Se auziră scrâșnete de roți în fața băncii, apoi portiere trântite în grabă.

- Se pare că a sosit cavaleria, constată Marge, fără a i se adresa cuiva în mod special.

- Ieșiți și țineți-vă mâinile la vedere!

Vocea șerifului Dick Clemmons părea și mai tunătoare, fiind amplificată de portavoce.

- Oh, Dumnezeu! mormăi Turner.

Nu avusese o zi prea grozavă și era de înțeles că începuse să devină arțăgoasă. Se apropie de uși și se uită prin geamul spart. Afară erau două mașini ale șerifului din comitatul Washburn, oprite de-a curmezișul pe drumul principal. Iar în spatele lor se adunase, cum era de așteptat, o mulțime de gură-cască.

- Au plecat! spuse ea.

- Poftim?! tună șeriful Clemmons, fără să renunțe la portavoce.

- Au plecat! urlă Turner.

- Oh!

Se auzi un pârâit din portavoce, iar Dick se ridică, trăgându-și în sus centura neagră de la uniformă. Șeriful era un bărbat înalt, cu burta lăsată, iar cureaua îi aluneca mereu sub colăceii de grăsime. Părea ușor dezamăgit.

- E cineva rănit?

- Nu! răspunse Turner cu cea mai apăsătoare voce de bibliotecară, ținându-se de ce mai rămăsese din ușile băncii.

Dick se apropie cu acel mers cu care voia să lase senzația că deținea controlul asupra situației. Doug îl urma și părea în continuare destul de speriat. Turner nu-l putea învinovăți. Nu ți se întâmpla în fiecare zi să dai piept cu un maestru Jedi. Șeriful intră în sediul băncii și aruncă o privire de jur împrejur.

- Bine, acum...

- Doug Larson! strigă Ashley la vederea iubitelui ei.

Doug își încovoie umerii.

- Dintre toate lucrurile josnice și jalnice pe care le puteai face, începu Ashley.

- Scumpo, stai un pic, o întrerupse Marge. Nu poți să te superi pe bietul băiat că a preferat să nu se lase împușcat de dragul noilor tăi pantaloni de la Wal-Mart.

- Dar m-a abandonat aici! se tângui Ashley cu obrajii uzi de lacrimi și mânjiți de rimel negru.

Marge o bătu consolator pe spate, Doug începu să se justifice, iar șeriful Clemmons deveni autoritar. Apoi sosiră paramedicii, aducând echipamente de care nimeni nu avea nevoie. Apărură alte două ajutoare de șerif, apoi pompierii voluntari, dintre care mulți auziseră, probabil, în stațiile de emisie-recepție că avusese loc un jaf și voiau să ia parte la acțiune. Turner îi privea pe toți acei oameni care alergau de colo-colo, vorbeau, se certau, luau notițe, se încurcau unii pe ceilalți și își dădeau importanță. Se gândea cât de simplu era să jefuiești banca exact în acele momente, când toată lumea era atât de ocupată. Privi spre camera de supraveghere care înregistra în tăcere fiecare scenă, apoi se îndreptă spre biroul din imitație de mahon al lui Calvin și trase sertarul din mijloc. Acolo trona la vedere plicul roșu în care se afla cheia de la cutia lui de valori. O fixă cu privirea. Nu avea să se mai întâlnească niciodată cu o șansă ca asta. Știa prea bine, căci de patru ani aștepta un asemenea moment. Turner zâmbi discret și ascunse cheia în palmă.

Era momentul ca ea să dea lovitura.

capitolul 2

Dezavantajul unor pase jucate sâmbătă după-amiază cu niște băieți mai tineri nu era forma lor fizică mai bună, ci faptul că nu le era frică de moarte. Deloc. Absolut deloc.

John MacKinnon făcu o fentă la dreapta și, când puștiul blond și înalt care îl ținea se deplasă și el spre dreapta, aruncă la coș, iar mingea zbură peste cotul drept al puștiului. Își ținu respirația o clipă, plin de speranță, după care urmă o dezamăgire cruntă. Mingea ricoșă în inel cu un zgomot care parcă făcu să se cutremure sala de sport. Reveni în teren, iar patru tipi se înghesuiră s-o recupereze.

Asta nu însemna că nu era în formă. Nici pomeneală! Făcea antrenament cu greutateți de două ori pe săptămână, alerga în fiecare zi sau aproape zilnic și juca baschet la fiecare sfârșit de săptămână. O mulțime de bărbați de vârsta lui nu erau nici pe departe într-o formă la fel de bună.

Conducătorul de joc al celeilalte echipe, un băiat de colegiu iute și cu un abdomen plin de pătrățele - naiba să-l ia! -, recuperează mingea și porni la atac. Alți nouă jucători îl urmăreau ca o haită. Problema era că, odată ajuns la o anumită vârstă - de exemplu, 40 de ani -, puteai conștientiza ce însemna moartea. Potențiala moarte. Junghiul acela neînsemnat, ce îți cuprindea brațul stâng, și durerea într-o parte, care puteau fi semnele unui afecțiuni grave. Astfel, deveniai atent la ce mâncai. Te gândea de două ori înainte să dai iama în cartofii prăjiți cu brânză rasă și, culmea, chiar te gândea să alegi un burger cu tofu la prânz. Spre deosebire de el, tinerii din jurul lui erau preocupati de băutura și de femei, de parcă nu aveau suficient loc în creier pentru altceva. Cu siguranță, nu pentru grăsimile trans și pentru afecțiunile cardiace. Simți brusc un cot în coaste. Ripostă, iar brațul i se izbi de un umăr asudat.